

[Boðil Koch.]

Hvad de kunstneriske formgivere angår, så skal jeg ikke benægte, at fremme og støtte af det, man kalder danish design, er højst påkrævet, og det støttes jo allerede gennem Nationalbanken, så vidt jeg ved af fondet dér, men jeg mener i virkeligheden, at man måske under Danmarks erhvervsfond burde lave et kulturfond administreret af kunstnere og erhvervsfolk; derved ville designerne i hvert fald få bedre støttevilkår end gennem den ganske ringe sum på 200.000 kr., der er afsat både til kunsthåndværk og design i det foreliggende forslag. Men jeg ved, at denne sag er vigtigere end nogen sinde, for de sagkyndige siger, at medens Danmark før var i første række, hvad design angik, så sakker vi nu slemt bagud.

Mit parti vil gå, som det hedder, fordomsfrit ind i udvalgsforhandlingerne om kunstfondforslaget, som det foreligger. Vi er dybt interesseret i at give det en så god og fremtidsorienteret formulering som muligt. Det er naturligvis ikke alle i gruppen, der er enige om alle punkterne, men jeg vil gerne selv som et foreløbigt udgangspunkt for forhandlingerne i folketingsudvalget stille et spørgsmål til overvejelse: mon vi ikke bør bevare en ren støttelovgivning for de skabende kunstnere? Den bør formes så smidigt og fleksibelt som muligt. Det vil sige, at man inden for det litterære udvalg i højere grad end hidtil må tilgodese oversættere på højt plan — deres gendigtning er jo virkelig en skabende gendigtning — og scenografer kan falde ind under det billedkunstneriske.

Men jo mere jeg har tænkt over det, des mere ængstes jeg for den begrebsudfyldning, som vil betyde en sprængning af den bærende idé i den nuværende kunstfondlov. Jeg tror, vi må støtte den skabende kunst. Der står i bemærkningerne til det foreliggende forslag, at det uforandret og fuldt ud bygger på de principielle synspunkter, der ligger til grund for den gældende lov, men alligevel slipper man nogle kommercielle perspektiver ind i denne kunstfondlov. Jeg er da ganske klar over, at hvis vi åbner denne breche, så må vi tage spørgsmålet op om de udøvende kunstnere. Jeg mener, at de udøvende kunstneres, de sceniske kunstneres interesser bør varetages gennem den ny teaterlov, vi får, de udøvende musikeres gennem den musiklov, vi så hårdt trænger

til, og der må være øgede rejsestipendiemuligheder for disse kunstnere, for at de skal kunne forny sig og hente inspiration uden for vort lille lands grænser; det samme gælder kunstnere inden for filmbranchen og inden for TV og radio.

Hvad kunsthåndværket angår, har jeg allerede sagt nogle bemærkninger. Det unikke falder inden for kunstfondens rammer, men kunsthåndværkets område er så umådelig bredt. Jeg tror, at man burde flytte Kunsthåndværkerskolen over til kulturministeriet og bort fra de tekniske skoler, hvor lavsfolk i for høj grad kan sætte sig på tingene. Under en speciallov for Kunsthåndværkerskolen må man skabe mulighed for støtte til dansk kunsthåndværk, for rejsestipendier, for støtte til materialer og til eksperimenter osv.; de vil på den måde få bedre muligheder end under det ringe beløb, som loven her foreslår til støtte for dem.

Fremtiden tegner sig på hele dette område uklart. Vi ved så lidt om dens krav og behov. Vi ved, at de unge taler så meget om bortsprængning af al tradition, men jeg tror, at det må være et kulturministeriums opgave at holde kunstens og kulturens græsrødder friske ved at støtte de traditionelle kunstinstitutioner samtidig med, at man fornyr og dristigt fornyr deres rammer og muligheder. Bag vore traditionelle kulturlove tegner der sig nye perspektiver; nye initiativer og aktiviteter gør sig gældende, og jeg tror, vi må se i øjnene, at vi inden længe må have en lov om støtte til kulturel virksomhed af utraditionel art og også om kulturformidling. Men det er jo ikke det, der er til debat i dag, det aftoner sig blot som krav til eftertanke og analyse af morgendagen og dens behov.

Med disse ord vil jeg tilsige, naturligvis, vores absolutte velvilje til at forhandle om dette lovforslag og alle dets aspekter. Jeg håber, at vi kan gøre et både hurtigt og grundigt arbejde i folketingsudvalget, så lovforslaget kan vedtages hurtigst muligt.

Lembourn: Når man skal bedømme denne revision af vor vigtigste kulturpolitiske lovgivning, må man sætte den i forhold til den kulturpolitiske målsætning, man selv har. Den konservative kulturpolitik har altid anerkendt en europæisk tradition for støtte